

SPEJDERNES MAGASIN

40. årgang

nr. 3 . marts 1956

VED LEJRBÅLET

SPEJDERCHEFEN HAR ORDET

Da jeg ved Jamboreen i Canada stod på broen over Niagara vandfaldet, kom jeg til at tænke på noget, som Baden-Powell havde skrevet om en ulykke, der var sket ved vandfaldet, da han i sin tid var i Canada.

En mand og en kone og deres 17-årige søn var på vej over den islagte flod, da isen pludselig brød op. På en isflage drev de ned ad floden. Bredderne var sort af mennesker, men kun få folk gjorde noget for at bringe hjælp. Da de ulykkelige drev hen under den store bro, sænkede disse hjælpssomme folk reb ned til dem for at hale dem op, men de magtede ikke at holde sig fast i rebene, og de omkom.

Baden-Powell skriver herom: »En af de canadiske tropskrivere fortalte mig, at han kort efter ulykken havde hørt nogle folk tale om den i toget. Ingen af dem anede, at han havde noget med spejderne at gøre. »Ja,« var der en, der havde sagt, »jeg tror nu, at havde der været nogle spejdere, skulle de nok have fundet på noget.«

Der ser I, hvad folk venter sig af jer, så I forstår, at I har forpligtelse til at forberede jer, så at I virkelig kan gøre det, man venter sig af jer.

Og måden at forberede sig på er den, at tænke ordentlig igennem, hvad der skulle være gjort, hver gang man hører om et tilfælde, hvor nogle folk er kommet galt af sted.

Jo flere af den slags tilfælde man har tænkt igennem, des større chance vil der være for, at man kan gøre fyldst, når man en dag selv bliver stillet overfor en opgave.

Havde man blot bundet et stort pælestik eller lavet en anden fast løkke på de reb, man sænkede ned fra broen, havde det været noget helt andet. Så kunne de dernede have lagt løkker om livet eller sat sig i den, og så havde der været tale om at få dem op.«

Det er mange år siden, at disse ord blev skrevet, men også i vore dage har man tillid til, at spejdere i det daglige kan klare mange situationer. Nu er det jo ikke hver dag — heldigvis — at man står overfor farlige ulykker, men både vinter og sommer er drukneulykker ikke sjældne herhjemme. At spejdere, ja også ulve, i sådanne tilfælde har mod og dygtighed nok til at træde hjælpende til, har I ofte set her i »Spejdernes Magasin«, når ulve og spejdere har fået bronzekorset eller sølvkorset for behjertet dåd eller livredning. Jeg tror, at alle spejdere i Det Danske Spejderkorps vil være beredt, når en ulykke af denne art sker, hvor de er tilstede.

Men det er dog de mange små hjælpetjenester, der tæller; hver nok så lille hjælp glæder den, der hjælpes, selv om det er den ringeste lille ting. For en del år siden hørte jeg et sagn om ridder Roland. Mange riddere var samlet på borgen, og man skulle ud i kamp. Roland, der var en ung væbner, havde håbet på, at også han skulle møde, så han kunne vise sit mod og sin tapperhed og derved tjene sine riddersporer. Men borgherren befalede ham at blive hjemme og vogte borgen, mens ridderne var i kamp. Han måtte ikke hæve vindebroen over borggraven, før ridderne kom tilbage.

Roland måtte så skuffet blive hjemme. Mens kampen står på, er der tre gange nogen, som kommer og beder ham lukke sig ind. De er i forskellig forklædning og frister

ham til at komme ud og bringe riddernes nye våben, da de er i nød. Han er i tvivl, men husker hver gang på, hvad borgherren bød ham.

Da ridderne vender sejrige tilbage fra kampen, spørger borgherren Roland, om alt har været roligt, mens de var væk. Roland fortæller, hvad der er hændt, og bliver klar over, at det er fjenden, der har søgt at forlokke ham til at sænke vindebroen. Nu var der det særlige ved disse riddere, at efter kampen viste der sig en lysende stjerne på dens skjold, som havde udmærket sig mest. Og stor var Rolands forundring, da de samlede i riddersalen, og stjernen lyste på hans skjold. Borgherren slog ham til ridder med ordene: »Du har vogtet borgen vel. Det hverv, du troede var ringe, har været det vigtigste for os alle.«

Vi er ikke i riddertiden mere. Livet former sig anderledes for os. Men riddertidens idealer er stadig idealer for mænd. Retsind, mod og hjælpsomhed er nu som dengang kendetegnet på de mænd, der er noget ved. Derfor taler vort ulveløfte, vort spejderløfte og vor spejderlov om hjælpsomhed mod andre og om, at en spejders ord står til troende. Vi viger ikke tilbage for at sige sandheden, selv om det giver os vanskeligheder. Vi tager ansvaret for, hvad vi gør, også når vi har gjort noget forkert, ellers kan man jo ikke stole på os.

Om kort tid er det Sgt. Georgs dag, den 23. april. Alle ulve, spejdere og førere aflægger den dag igen deres løfte. Tænk så på, at du lover at være sanddru og hjælpsom mod andre.

DEN LYSE SIDE

MED SMILET SOM VABEN

Jeg har engang sagt, at med et smil og en stav kan du klare de fleste besværligheder i verden, men i ni af ti tilfælde er det smilet, som klarer vanskeligheden. Jeg har mange gange erfaret rigtigheden af denne påstand, og særlig engang da jeg kommanderede en afdeling indfødte soldater i Ashanti. De kunne være rigtig vrede, når de havde grund til det, og nu og da oprørske og besværlige at have med at gøre. Men i meget var de som børn.

De var forfærdelig bange for mit automatiske gevær og endnu mere for en jagtpisk, som jeg altid gik med. Den var min stav, men jeg brugte den aldrig. Jeg havde lært mig, at hvis jeg kunne komme på en munterhed eller en vittighed, eller kunne rose dem, når de blev vrede, så fik jeg dem til at le, og på et øjeblik var vreden som blæst bort og de glædede sig som børn.

Et smilende og venligt ansigt reddede ganske bestemt mit liv engang i Zululand. En gruppe zulu-krigere havde lagt sig i baghold i en kløft, hvor min afdeling skulle rykke frem. Jeg var ude for at spejde foran afdelingen, men i stedet for at gå gennem bunden af kløften, fulgte jeg bjergryggen. I en af de mange hulninger i den traf jeg lige på en flok kvinder og børn, da jeg klatrede ned for at rådføre mig med min tolk, som fulgte bunden af kløften.

De blev forfærdelig forskrækkede! De frygtede tydeligvis at blive taget til fange og solgt som slaver, da deres gemmested nu var opdaget. Da jeg kom, faldt en lille unge ned fra en sten i skræk over at se mig. Jeg løftede ham op og satte ham tilbage på stenen igen, lo til ham og gav ham et lille stykke chokolade, som jeg overtlyede ham om, at han skulle stoppe i munden. Kvinderne, som stod og så til, be-

gyndte at snakke i munden på hinanden, og kom med ophidsede udråb. De fik svar fra en hel skare bevæbnede mænd, som i det samme dukkede frem fra en bjergskråning lige ved, hvor de havde ventet for at overrumple mine tropper, medens de havde gemt kvinder og børn i den hulning, hvor jeg lige var dumpet ned.

Mit lille mellemværende med den

Teltmageren

OG HVAD HAN HAVDE AT FORTÆLLE

Når man nede i syden vandrer gennem byernes snævre gader, er det ofte spændende at se de forskellige håndværkere ved deres arbejde. I de ret store døråbninger sidder de med deres værktøj, skomager og skrædder, snedker og kedelflikker, sadelmager og teltmager.

For snart to tusinde år siden sad der i Efesus, en lilleasiatisk by, en sådan teltmager. Han var myreflittig det meste af dagen, men der var tider, hvor han ikke arbejdede, men fortalte mennesker om det ufattelige han selv havde oplevet, da Jesus Kristus viste sig for ham på vejen til Damaskus.

Der er vel ingen, der nu er i tvivl om, at teltmagerens navn er Paulus. Han var ved siden af at være håndværker en skriftlært mand. Det, der var noget stort i en tid, hvor de mange hverken kunne læse eller skrive.

Nu sad Paulus i havnebyen Efesus og skulle skrive til nogle af sine venner i Grækenland. De havde mødt nogle af Paulus' landsmænd, der prøvede at gøre disse venner usikre overfor, hvad Paulus havde fortalt om Jesus og om opstandelsen. Det som netop er påskens indhold for os kristne.

Så skriver Paulus til sine venner: **Men er Kristus ikke opstået, så er vort budskab jo tomt og jeres tro også tom.** Ja, for ham var det ikke alene noget om, at det, han havde at bringe mennesker fra Gud, blev til ingenting. Han så det sådan, at hvis Jesus ikke var opstanden, så var hele Paulus' liv forfejlet. **Har vi her i livet sat vort håb til Kristus alene, så er vi værre farne end alle andre.** Vi tror, at Gud viste sin magt, da Gud kaldte Jesus, som vi mennesker korsfæstede, op af døde.

Vi tror, at Jesus er den, der vil være med os i vort liv, hjælpe os at få det rigeste og bedste ud af livet. Men også den i hvis navn vi tør tro på, at der er en Gud, der er stærkere end døden. Derfor er det, evangeliet om Jesus opstandelse betyder så uendeligt meget for os.

Derfor er det, apostlen Paulus med den dybeste glæde kan fortsætte sit brev: **Men heldigvis: Kristus er virkelig opstanden fra de døde.**

Det er det, vi den dag i dag vil sige til mennesker i kirkerne verden over og ønske hinanden en

GLÆDELIG PASKE.

FRITZ LERCHE

lille dreng førte til, at kvinderne forklarede deres mænd, at den hvide mand tydeligvis ikke var så farlig i alle tilfælde. Mændene kom nærmere og adlød min befaling, som fremførtes af tolken, om at lægge våbnene fra sig i en bunke og overgive sig.

På den måde blev en strid afværgt med et smil.

Robert Baden-Powell.

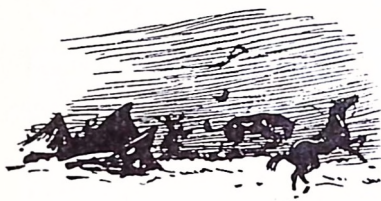
B-P's liv i tekst og tegninger

af

Roy Burnham og Kenneth Brookes.

Reprinted from THE SCOUT

Da Baden-Powell var færdig med skolen, gik han ind i hæren, hvor han efter den første uddannelsestid blev sekondløjtnant ved 13. Husarregiment, der var stationeret i Indien. Den 16. december 1876 stiger B.-P. i land i Bombay.

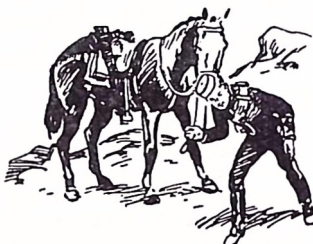
3. Nogle år senere blev regimentet flyttet til de nordlige grænseegne. En nat rasede en voldsom storm, og hestene rev sig løse af skræk. Situationen var nu alvorlig, for man kunne vente angreb fra stammerne i grænseområdet når som helst. — Alle blev sendt ud for at finde hestene, hvilket lykkedes med undtagelse af A 44, som var regimentets bedste hest. Uden at sige noget drog B.-P. ud for at finde den savnede hest. Han var allerede da en dygtig sporjæger.

6. Hans dygtighed som spejder kom regimentet til gode mange gange. På tilbagevejen fra grænseegnene viste han således obersten en genvej gennem det vilde terræn, og på den måde blev både mennesker og dyr sparet for mange unødvendige strabadser.

1. Regimentet befandt sig i Lucknow, og her tilbragte B.-P. de første otte måneder med at gennemgå et omfattende kursus i kortmåling.

4. Efter at have ledt længe opdagede B.-P. svage spor af A 44, og det lykkedes ham at følge disse spor, selv om det var vanskeligt på den stenede grund. Til sidst fandt han hesten på toppen af et bjerg og bragte den sikkert tilbage til lejren, hvor obersten modtog ham med stor forbavselse og glæde. — B.-P. var flink til snigning, og under sine mange øvelser gav ham overraskende eksempler på sin dygtighed.

7. Alle disse egenskaber hos B.-P. gjorde, at han kun 26 år gammel blev forfremmet til kaptajn. Det førte imidlertid en del kontorarbejde med sig, som ikke var særlig spændende, så derfor var B.-P. glad, da hans regiment i 1884 blev kaldt hjem til England. Han glædede sig nu til at skulle mødes med slægt og venner, men han kom ikke længere end til Afrika — men herom næste gang.

2. Det blev en herlig tid for B.-P. i Indien. Han legede med børnene der på stedet, så hans officerskammerater mente, at det gik ud over hans værdighed. Han opnåede dog meget hurtigt sine soldaters respekt idet de opdagede, at intet undslap hans opmærksomhed. En stor del af sin fritid tilbragte han ude i junglen, hvor han lå skjult for at iagttage de vilde dyr.

5. Det hændte derfor gang på gang, at kammeraterne nægtede at tro på, at han urder disse øvelser havde været så tæt inde på »fjenden«, som han påstod. Han kunne dog bevise rigtigheden heraf, idet han bad dem hente den handske, som han havde anbragt natten før på et nærmere angivet sted inde i »fjendens« linier.

SKOV MÆND

Hvad var det
nu Jens sagde?
Den 5. marts
var sidste frist!

Thorburn famlede efter slæde-rebet og traskede afsted igen tværs over den arktiske ørken.

Han stønnede af smerten, der kom over ham i bølger og føltes i siden som et rødgldende sværd, og trods den bitre kulde kunne han føle sveden bryde ud på panden under skindhuen. Han var stakåndet ved anstrengelsen med at trække slæden og tumlede kluntet afsted på sine knirkende snesko; han havde glemt alt andet undtagen følelsen af, at han var forfærdelig syg.

på dem. Han snublede blindt og faldt sammen med ansigtet nede i den massive sne.

Søvn, det var alt, hvad han ønskede, og endelig havde han fundet en køje, en køje med fine hvide lagner. Folkene måtte have regnet med, at han kom. Lagnerne var lidt kolde, men i løbet af kort tid ville de være opvarmede. Nu var der nogen, der kastede endnu et stykke ved på ilden. Han lå en lille smule for tæt ved den — flammerne brændte hans ene side . . .

Med en gispende stønnen over-

den-rejsende storm hujede, lavi-ner af sne fløj afsted, som panikslagne genfærd flygter for en frygtelig begivenhed.

»Det må være indbildning,« mumlede Thorburn.

Men det var ikke en fejltagelse. Han lyttede intenst, hans læber skiltes i rædsel.

Ud af den arktiske ørken lød et langtrukket hyl, forfærdelig bedrøvet, forfærdelig uhyggeligt, det umiskendelige skrig fra en ulv på jagt.

*

DEN LILLE KRIGER

EN PELSJÆGERS SPÆNDENDE OPLEVELSE UDE I DEN ØDE SNEØRKEN

Efter THE SCOUT

Tegninger: GÜNTHER HANSEN

Han ville aldrig nå det, han kunne ikke gøre det, en stemme i vinden syntes at håne ham, men han måtte nå det, han måtte, blev han ved med at sige til sig selv, idet han derved håbede at kunne modstå den frygtelige svaghed, der var ved at overvælde ham. Han bed tænderne sammen, indtil hans kæber smertede. Han måtte nå det, ellers ville han aldrig overleve denne nat.

Vindstødene, der piskede sneen imod ham som hele kaskader af sand, fortalte ham, at snestormen nærmede sig. Disse martsdage var mere forræderiske end selve den mørke vintertid. Solen kom igen, og nætterne var korte, og dog var det på dette tidspunkt, at nogle af de værste snestorme brød løs. Han skulle have ventet til Ericson vendte tilbage med hundespandet. Hvis han ikke nåede frem til hospitalet i Fort Oonungmuk hurtigst muligt, ville han aldrig overleve det.

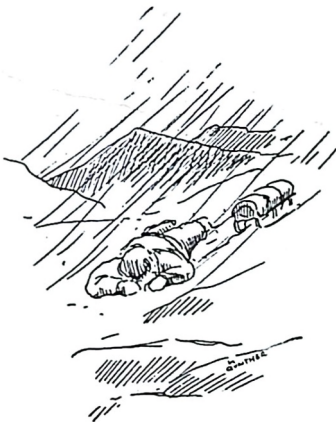
Nå, hvem brød sig ivoirigt om, hvorvidt han nåede det eller ikke, mumlede han i febevildelse, han burde blot lægge sig ned og sove væk fra det. Det var rigtigt, lo han vildt, sove væk, den lange søvn fra hvilken end ikke et batteri af alarmklokker ville vække ham. Han kunne ikke gå længere, hjerne og legeme var lige trætte og gjorde op-rør mod det pres, der blev lagt

vandt Thorburn sin sløvhed og rejste sig op på knæ, medens den rødgldende smerte blussede op i hans side.

Vaklende kom han på benene, rystede voldsomt, da merten tog til og langsomt svandt bort.

»Tag dig sammen, mand,« stønnede han, idet han foragtede sin egen svaghed. Med en anstrengelse tog han slæbetovet op og belavede sig på at fortsætte den frygtelige vandring.

Han skulle lige til at starte, da han standsede for at lytte.

Ingen, der ikke har hørt det vibrerende hyl, som ulven udstøder med hovedet løftet og sender ud over den bitre arktiske ørken, kan forestille sig den rædsel, der griber een, selv i vore dage. Det er en lyd, der synes at komme som et ekko fra tidernes morgen og får alle et menneskes nerver til at vibrere. I de nordlige egne er ulven stadig en uundgåelig realitet.

Almindeligvis ville Thorburn ikke have været særlig bange. Han vidste, at kun som en sidste udvej ville ulvene angribe et menneske, idet de ellers foretrak det for dem mere værdifulde rensdyr eller moskusokse. Men han var syg, og indbildningskraften hos syge mennesker bliver forstærket. Ydermere var det på slutningen af vinteren, og ulvene var sultne. Sandsynligvis havde de lugtet skindene af rensdyrkødet på slæden, og alt, hvad der kom på deres vej i disse øde områder, var deres retmæssige bytte. Alene er ulven en kujon, i selskab med andre af sin slags får den et desperat mod, og når dens mave er tom, spreder den rædsel i den arktiske ørken.

For en stund fik fuldkommen desperation Thorburn til at tage sig sammen og med en kæmpeanstrengelse stålsatte han sig mod den smerte, der blev mere og mere intens.

»Du har ingen mod,« fortalte han sig selv, medens han tumlede afsted, idet han halede i slædetovet. »Du indbildte dig, at der var ulve.«

Men pludselig, som et svar på hans tanker, lød det frygtelige hyl igen — og denne gang var det meget nærmere. Der var nu ingen tvivl. Ulvene fulgte hans spor.

Thorburns mund blev tør, da han atter tænkte på sin tilstand. Han rev sin bøsse fra skulderen og stak den under armen, parat til at modtage ulvene. Et øjeblik tænkte han på at efterlade slæden for lettere at komme videre.

»Nej, om jeg gør det.« tænkte han stædigt. »Der er for et par tusind dollars værdi i skindene på slæden. Jeg lader mig ikke skræmme af et bundt ulve.«

Og han gik videre, skønt langsomt og smertefuldt.

Vinden blæste hårdere nu, og snefnuggene hvislede om ham med tusind tunger. Dagens lys var blevet til et gråt mørke.

Det var faktisk sådan, at Thorburn ved synet af den første ulv fulgte sig bedre tilpas. Endelig var den skrækkelige, pinagtige venten på forfølgeren forbi.

Han gjorde holdt og vendte ansigtet mod dem for at lade dem vide, at han var klar over deres tilstedeværelse. 60—70 yards borte nærmede flere grå skikkelser sig, længere væk var der 3—4 flere.

»Syv-otte stykker højst,« fastslog han. En lille skare, men stor nok.

Han satte geværet til skulderen og sigtede på den nærmeste ulv. Riflen føltes som en tonvægt i hans svage hænder, og han måtte vente lang tid, før han kunne kontrollere deres skælven.

Ulvene havde gjort holdt også og stod og så på ham. Endelig var han i stand til at holde hænderne så roligt, at han kunne fyre. Men da han gjorde det, slog kuglen uden at gøre skade ned i sneen, og ulvene spredte sig, blot forsigtigere.

Thorburn vendte sig om, nervøs nu. Hvis han ikke kunne skyde nogle af ulvene, måtte han i sandhed være syg. Normalt var hans rifle så naturlig for ham som en arm eller et ben, og han var kendt som en mesterskytte blandt eskimoerne og jægerne i provinsen Sherer Strait. Han gik videre, med hovedet bøjet mod vinden, og nu føltes

smerten ikke alene i siden, men i hele hans krop. Han følte, at det kun var et tidsspørgsmål, hvem der vandt løbet, hans sygdom eller ulvene.

Instinktivt følte ulvene, at der var noget i vejen med manden. De kom nærmere, men afventede tiden. En eller to gange tog Thorburn sig sammen og fyrede igen, men med det samme resultat.

»Det er forbi,« mumlede han. Hans modstand var brudt, og han satte sig ned på den læssede slæde. Hans hoved nikkede hjælpeløst. Hænderne dinglede mellem knæene.

Ulvene samlede sig omkring ham og så alvorligt på ham.

Vinden hylede over det træfattede øde.

Thorburn rørte sig og faldt så bevidstløs sammen.

En af ulvene stjal sig forsigtigt frem mod det sammensunkne menneske, der lå på slæden.

Thorburn kom til sig selv med et voldsomt sæt. Et øjeblik huskede han ikke, hvor han var, eller hvad der var sket.

Så tænkte han på ulvene og tumlede op med et rædselsgisp, forberedt på at forsvare sig.

Men skaren var væk...

Havde det altså været en uhyggelig drøm? Nej, sporene kunne tydeligt ses. Hvad havde trukket ulvene bort i sidste øjeblik, medens Thorburn lå bevidstløs, hjælpeløs? Der kunne kun være gået kort tid, for lyset havde kun forandret sig lidt.

Pludselig hørte Thorburn et uhyggeligt råb, der bestandig kom

nærmere ud fra den grå snemur mod nord. Han stirrede vildt ud over snetæppet, og hvad han nu så, fik ham til at tro, at han stadig havde et mareridt fremkaldt af sygdommen.

Hvad der i begyndelsen forekom som en massiv sort masse, var på vej mod ham. Nu og da gjorde massen holdt og hylede og delte sig, så forenede den sig igen, og alt imedens fortsatte hylene, sommetider afbrudt af en stønnen eller knurren.

Thorburns hjerne klarede op, og han vidste nu, hvad det var.

Det var en hjord af moskusokser, disse sjældne, vilde arktiske kvæg, der blev angrebet af ulvene. Selv medens de havde været ved at angribe Thorburn, måtte ulvene have lugtet moskusokserne på sporet.

Skønt Thorburn regnede ud, at der måtte være nogle og tyve moskusokser, var de meget hårdt trængt, for de fleste af dem var køer og kalve, som løb i midten af hjorden, medens tyrene dannede en vagt om dem.

Små og solide, med tunge, kraftige skuldre og lange, behårede pelse, løb disse tyre frem og tilbage, idet de prøvede at holde de desperate ulve væk, og deres pragtfulde horn var stadig i virksomhed.

Larmen var enorm, ulvenes snurren, en slået tyrs rallen, de rædselsslagne kalves brægen. Hjorden holdt sammen, idet de bevægede sig, som var de ét dyr, skulder mod skulder, medens ulvene søgte at finde et hul i forsvarsskæden.

Slaget var nu stationært — hjorden havde samlet sig kompakt på en snedækt knold, knap 50 yards fra den forbavsende Thorburn, som om de ville slå et sidste slag her.

Der var særlig en tyr, et kraftigt dyr, øjensynlig lederen, som altid var, hvor kampen var hedest, og Thorburn så med åndeløs beundring hvordan den lille moskusokse optog kampen med den ene ulv efter den anden.

Øjensynlig havde ulvene opdaget, at han var lederen, og at modstanden, når han var væk, ville være minimal, og de ville være i stand til at tilfredsstille deres blodtørst. Derfor koncentrerede de sig om tyren, og det var meget svært for ham at afværge deres vilde, voldsomme angreb.

En af ulvene foregav at ville

springe på en mindre tyr, men vendte sig i sidste øjeblik og sprang mod lederen. Denne var imidlertid forberedt. De mægtige skuldre bøjedes frem, og hovedet sænkede, de prægtige horn drejede sig, og ulven fløj gennem luften og endte i sneen med brækket ryg.

En anden ulv sprang vildt over tyrenes flanke, undgik de farlige horn og halvt sprang, halvt klatrede over de samlede dyr og forsvandt mellem de brølende køer og kalve. Ulven viste sig ikke igen. Trampet ihjel, tænkte Thorburn.

Denne afbrydelse gav imidlertid resten af ulvflokken deres chance. Lederen af hjorden havde ængsteligt vendt sig, usikker med hensyn til, hvad han skulle gøre, idet han var klar over, at når ulvene blot een gang nåede ind i flokken, ville der opstå panik. To ulve for snærende løs på hans strube, medens de andre for løs på hans usikre fæller. Tyren blev tvunget i knæ, kæmpende desperat, medens den ene ulv flængede dens strube og den anden dens flanke.

Endnu et sekund, og lederen ville være revet til jorden, og hjorden ville have været dødsdømt. Pludselig kom den iagttagende Thorburn

til sig selv, idet han havde været fuldstændig optaget af den voldsomme kamp. Han havde glemt sin smerte i beundring over moskusoksens tapre kamp mod de frygtelige ulve. Han havde genvundet sin energi.

Han kastede sig i fuld længde i sneen og stødte sin riffel mod slæden. Hans hænder rystede ikke længere. Han sigtede roligt og stødt på en af ulvene og trykkede af.

Ulven rejste sig på bagbenene og faldt så bagover, idet den rullede sig lidt sammen.

Han fyrede igen, og ulv nr. 2, som var i færd med at springe i struben på tyren, slog en saltomortale og prøvede at kravle bort, men med det resultat, at den blev spiddet på tyrens horn.

Selv om blodet strømmede fra den, fik den lille tyr mod på grund af denne uventede hjælp. Han så, at de resterende ulve var blevet bange på grund af begivenhedernes forløb, og han faldt over dem, medens de trak sig tilbage.

Med sænkede, massive hoveder fulgte de andre tyre deres leders eksempel i et uimodståeligt angreb. Ulvene havde mistet modet til at kæmpe. De flygtede straks, men

kun een undslap. De andre tøvde for længe og måtte betale med deres liv. Den ene blev senere fanget af hele hjorden, den blev grebet, spiddet, kastet og i luften igen og trampet af hovene.

Derefter formerede hjorden rækkerne op igen, kør og kalve i midten, tyre ved siderne og lederen foran.

Sådan som en solid kompakt masse travede tyrene mod nord, og da de drog afsted, vendte lederen, omgivet af en kreds af sin egen ånde, et kort øjeblik sit hoved i Thorburns retning, som om den ville salutare. Så fortsatte den og forsvandt med hjorden i det tiltagende mørke.

Thorburn kom på benene og vindkede med hånden.

«Held og lykke, lille kriger, og tak,» råbte han. Idet han slængte riflen over skulderen, tog han endnu engang slæderebet i hånden og gik ligeledes fremad. Smerten var stadig i hans side, men den var ikke længere hans overmand. Han følte sig klarhovedet igen, og der var en ny styrke over hans bevægelser. Han vidste nu, at han ville nå frem til Fort Ooonungmuk i god behold.

Korpskontoret meddeler:

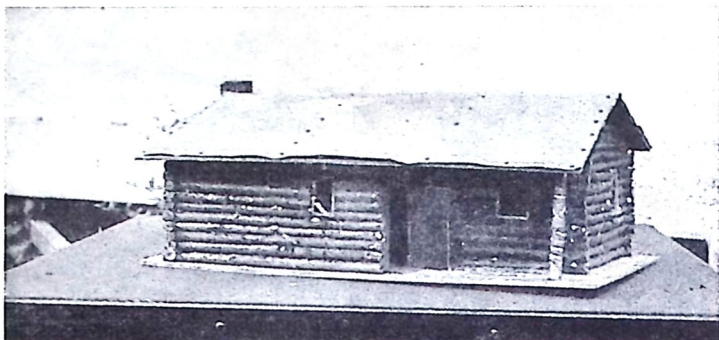
Bladbytningssentral.

Ældre årgange af Spejdernes Magasin og Spejdersport kan erhverves ved henvendelse til Bladbytningssentralen ved direktør Hans Henri Christiansen, Frisenborg Fabrikker, Ikast.

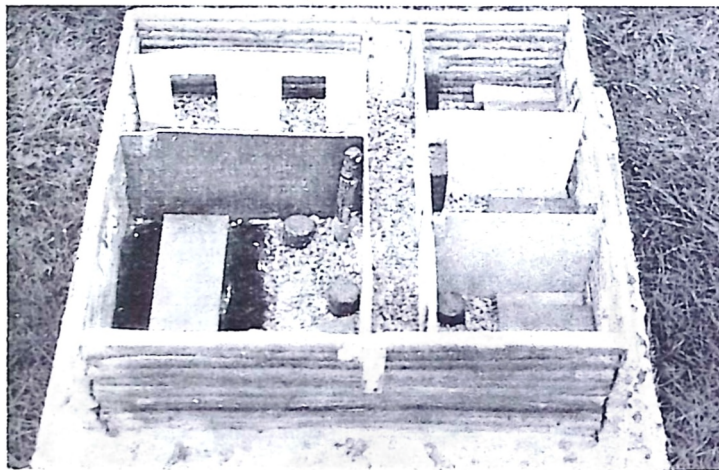
Enkeltvandrerkort. Ethvert medlem af Det Danske Spejderkorps kan på korpskontoret få udstedt vandrerkort mod indsendelse af foto (pasformat) samt kr. 2,50. Følgende oplysninger bedes opgivet: Navn, stilling, adresse, fødselsdag og -år, fødeby, korpsmærkenummer samt afdelingens navn.

Lejrpas. Efter samme regler som for vandrerkort udsteder korpsset lejrpas, der koster kr. 2,00. Patruljeførere kan få lederlejrpas, der koster kr. 4,00. Når offentlige lejrpladser benyttes, er det nødvendigt at være i besiddelse af lejrpas, medens skovvæsenet ikke vil kræve lejrpas på de lejrpladser, som kun benyttes af enkelte afdelinger efter aftale med det stedlige skovtilsyn.

MÅNEDENS IDÉSIDE

Fra en patruljekonkurrence i »Karl af Rilles trop«, Soro, bringer vi her 2 billeder af en trophytte med tilhørende patruljelokaler. Det er en både morsom og interessant opgave at gå i gang med. Prøv selv!

Som materialer anvendes en del tynde grene af nogenlunde samme tykkelse. Til skille- rum og inventar kan bruges krydsfiner eller karton. Mulighederne for variation af ind- retningen er naturligvis mange. På de 2 billeder her er der tale om 2 forskellige trophytter.

(Foto: Erik Lyman).

SKOV MÆND

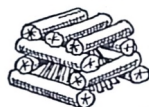
Som skovmand vil man gerne prøve noget nyt — også hvad mad- lavningen angår. Vi vil af og til bringe opskrifter, som det er værd at prøve, og hvis I i jeres skov- mandspatrulje har en eller flere

specialiteter, som I godt vil give fra jer, så send blot opskriften ind til redaktionen, og vi kan så bringe den til glæde for andre.

Her er nu en begyndelse: Plank- ning af fisk.

PLANKNING AF FISK

KAN DU IKKE LIDE FISK, SKULLE DU PRØVE AT PLANKE DEN NÆSTE GANG. HOLDER DU AF FISK, SÅ SKULLE DU SKAMME DIG, HVIS DU IKKE ALLEREDE HAR PRØVET DET!

NÅR FISKEN ER PARAT TIL TILBEREDNING BYGGER DU ET PAGODEBÅL SOM DU BRÆN- DER TIL GLØDER NÅR DER FØRST ER ILD, MÅ DER IKKE TILFØRES BÅLET NYT BRÆNDE.

TILFØRES BÅLET NYT BRÆNDE.

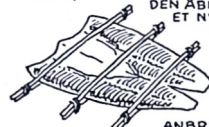
ELLETRÆ ER BEDST.

SÅ LØSNER DU FISKENS HOVEDE LIGE BAG GÆLLERNE OG KAN, HVIS DU ER FIKS, VED HOVEDET TRÆKKE ALLE INDVOLDENE MED UD.

KLIP SÅ ALLE FINNER AF,

OG SKÆR MED

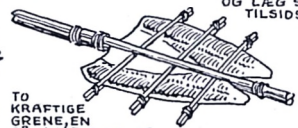
ET JÆVNT SNIT FISKEN OP LANGS RVGGEN.

DEN ÅBNES, OG MED ET NYT SNIT KAN BENENE FJERNES

ANBRING DERPÅ FLAKFISKEN PÅ TRE RENSEDE KÆPPE OG LÆG ANDRE TRE OVERPÅ. BIND DERPÅ KÆPPENE SAMMEN TO OG TO

OG LÆG SÅ TILSIDST

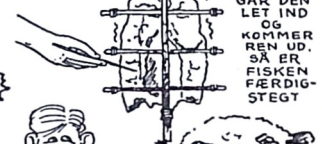
TO KRAFTIGE GRENE, EN PÅ HVER SIDE AF FISKEN OG SUR DEM FORSVARLIGT

SÅ ANBRINGES HELE OPSTILLINGEN TET OP TIL BÅLET. DER I MELLEMTIDEN ER BRÆNDT TIL GLØDER

NB: HALESTYKKET OPAD!

PRØV STEGNINGS- GANG MED EN FIN TRÆPIND

GÅR DEN LET IND OG KOMMER RØD UD. SÅ ER FISKEN FÆRDIG- STEGT

OG SÅ IØVRIGT

VELBEKOMME !

Ny og epokegørende kokebog

Her er først kokebogens mål, der vel ikke kan tænkes enklere. Vi bruger kun de meget praktiske og anvendelige mål, »en håndfuld, en spandfuld, en mundfuld og en en-defuld«.

HAVREGRØD:

Spejdere er tilbøjelige til at tilberede havregrød på den gode gamle manér. Hvorfor ikke prøve noget nyt, hør blot her:

Metode nr. 1. Havregrød a la John. Denne ret kræver meget lidt gryn og kan tilberedes i uanede mængder. 1 håndfuld salt og 1 håndfuld gryn blandes omhyggeligt i bunden af en stor gryde, denne fyldes op med vand til randen og bringes i kog. Kogetid ca. 4 min. Prøv med en strikkepind om den er mør.

Metode nr. 2. Sæt en gryde med saltvand over ilden, og når vandet koger kastes der 18 håndfulde gryn i under afsyngelse af sangen »lille kasserolle, nu skal vi to trolde«, når sangen er sunget to og tredive gange, kan gryden tages af, og man har tilbagelagt på bunden den herligste ret, som benævnes med det smigrende navn »lugtesod«. Det er fordi, den smager ligesom løbesod lugter. Prøv og dø.

Ovennævnte retter kan selvfølgelig også tilberedes med Cornflakes, sagogryn eller mannagryn som udgangspunkt.

En anden form for morgenmad er nybagt franskbrød. Vi bager selv vort morgenbrød, hør blot hvor nemt: Vi har hjemmefra medbragt en spandfuld gær. Gær til brødbagning for otte mand er ret billigt, jeg vil regne med, at I kan få en lille spandfuld for ca. kr. 3,00. Gæret røres nu op med salt og blandes i melet (lige dele gær og mel), denne blanding fyldes i en billy-can, så bunden lige er dækket, og billy-can'en sættes nu over et meget stærkt blussende bål i ca. en halv time. Når låget nu løfter sig på billy-can'en, skærer man blot det stykke brød af, der rager udenfor, og derefter sættes billy-can'en over ilden igen. Medens man fortæller den første skive har låget atter løftet sig, og man har den næste skive klar. Hvis anvisningen bliver fulgt til punkt og prikke, garanterer jeg, at I bliver mætte. Sørg dog altid for, at skiven bliver skåret af i tide, da den ellers vil flyde ned i bålet og slukke dette, videre brødbagning er herefter umulig.

MIDDAGSMAD:

Nogle spiser middagsmad som

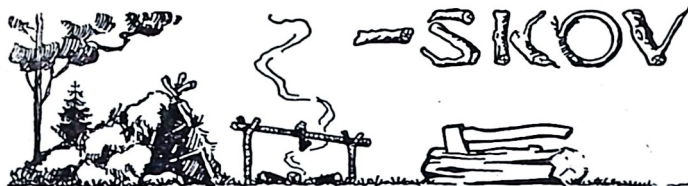
aftensmad, andre gør det omvendte og spiser aftensmad som middagsmad, men hvilken måde du end hylder, så lav nogle nye former for middagsmad/aftensmad. Disse vil så lokke spejdere hen til jeres patruljelejre for at se, hvad det dog er for en vellugtede ret I laver. Den skal smage så godt, at I kommer til at tage entré, for at få de nysgerige jaget væk. Pas dog på, at de ikke i deres iver for at få lov til at smage, kommer til at vælte jeres produkt.

Som middagsret kan f. eks. anbefales »petit grand guff«, der tilberedes efter egen melodi, idet det er ligemeget hvad slags kød, der bliver brugt hertil. Grøntsager og andet fyld kan man også selv bestemme. Kogetid 4 timer, 19 min. og 53 sek.

Med ovenstående håber jeg, at der er blevet ændret lidt i patruljens daglige madplan. Sørg for at vige bort fra den slagne landevej, og lad fantasien spille inden for rimelighedens grænser.

Velbekomme.

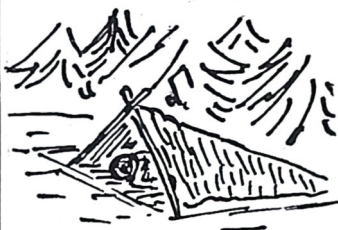
K.a.S.s.E. Rolle.
aut slevsvinger.

EN SKOVMANDSHIKE

Tid	Retn.		km	
17,00	NV	Så er jeg blevet sat af bussen ud for Espergærde kirke, hvor der for øvrigt er bryllup inde. Men det er ikke der, jeg skal med, nej, det gælder min skovmandshike. Skønt, det kunne i et svagt øjeblik være rart at være inden døre, for det sner, og meteorologerne melder om mere sne, men er man spejder eller ikke!		
17,25	N	Altså: Turen starter, og jeg drager mod Mørdrup. Naturen er her afvekslende, selv om det kan knibe med at se det for det kraftige snefald.	2	
18,10	V	Jeg har nået hovedvejen og sætter nu ekstra fart på mod Gurre. Det er ved at blive rigtigt mørkt, og vejene er belagt med is.	3	
18,40	SV	Da jeg kom til Gurre, sneede det endnu kraftigere, men jeg havde heldigvis vind og sne i ryggen. Herfra er der kun 6 km til Tikøb, og midtvejs drejede jeg gennem skoven for at skyde genvej. Skoven var mørk, og der var helt stille omkring en, men jeg nyder at gå her alene, man har så dejlig ro til at tænke på alt muligt. De to gange, hvor jeg tidligere har været på hike, har jo været sammen med en anden skovmand, og vi har altid sludret, når vi vandrede afsted ad veje og stier.		
18,52	V	Pludselig står jeg på en mark. Den markvej, som kortet viser, må være pløjet op. Så jeg må have kompasset frem og så af sted igen til Tikøb.	5	
19,05	V	Det var Tikøb. Herfra går jeg først ca. 200 m mod		
19,10	SV	Esrup, men drejer så af i retning mod Jonstrup. Efter 1 km drejede vejen i det bakkede terræn i sydlig retning til Jonstrup.	2	
19,30	S	I det budrende mørke fortsatte jeg mod Endrup, hvortil der var 2 km. Jeg møder ikke nogen på vejen, men det er vel forståeligt nok. Der er ingen, der vover sig ud i det vejr. Jeg er kommet til Endrup, en lille samling huse med et lille gadekær, hvorpå der er is, men der er ikke grund til at prøve, om den kan bære, for det kan den umuligt.	2	
19,55	S	I Endrup drejede vejen mod Fredensborg, og omkring kl. 20,15 var jeg i Fredensborg, hvor jeg tog et lille hvil, medens jeg satte et æble til livs. Nu var der ikke så langt igen, for mit bestemmelsessted var Stenholt Hegn.	3	
20,25	SV	Jeg fulgte nu hovedvejen mod Hillerød og drejede gennem skoven ved 8 km stenen. Kl. godt 21 var jeg fremme. Hos skovfogeden fik jeg at vide, hvor jeg kunne placere min bivouak. Det blev inde i en granskov, hvor der var læ, og det var nu holdt op med at sne, så det var et pragtfuldt vejr at være ude i.	3	
20,45	S			

Tid	Retn.		km
		Jeg har nu gjort bivuak'en færdig, medens min billy-can nok så elskværdigt har passet sig selv — så godt som, og resultatet er blevet en stor portion Hunter Stew, som både varmer og smager godt. Nu skal jeg i gang med snobrød og the, og så er jeg også passende træt til at krybe i posen. Godnat!	
		SØNDAG MORGEN	
7,10		Det gik let med at falde i søvn i aftes, og nu har jeg været ude på en rask løbetur og har fået varmen, så jeg er frisk igen. Morgenmaden består af havregrød, der er over i øjeblikket, the og så en bid snobrød fra i aftes.	
10,00		Det har taget lidt længere tid end nødvendigt for mig at bryde bivuak'en, for det har været en dejlig morgen med frostklart vejr, solen fremme og der er et tykt lag sne på granerne, så grenene hænger tungt ned. Så det er vel forståeligt, at det er svært at løsrive sig.	
11,40	NV	Efter at have sagt farvel til skovfogeden gik jeg i retning af hovedvejen, passerede den og videre gennem Grib skov. Vejen drejer lidt mod nord og efter at have passeret de to søer, drejer den atter om i NV. Lidt længere fremme ligger en granskov på min venstre side. Her ser jeg efter dyrespor i sneen, og jeg får endelig øje på et harespor, det er meget tydeligt, så jeg ærgrer mig over ikke at have gibs med.	
13,00	VSV	Her drejede jeg til venstre og følger derefter vejen, der fører over jernbanen til Gribskovvej og så til venstre ud til hovedvejen. Denne følger jeg til den første jernbaneoverskæring, idet jeg dog lige før denne drejer mod Tyskerplantagen, og da jeg er kommet igennem skoven følger jeg vejen mod Selskov, hvor jeg senere går mod Hillerød.	
13,15	S	Man kan nu se Frederiksborg Slot noget herfra, og medens jeg står stille og lader blikket gå i den retning, hører jeg noget oppe i luften. Det er to vildgæs, der kommer i fuld fart. Jeg fortsætter og når endelig frem til slottet, som så — til min store ærgrelse — har lukket. Her endte så min hike — og det var en oplevelse, både turen og det at være ude alene.	
14,20	VSV		
14,40	SSØ		
15,05			
		Flemming.	

SKOV MÆND

Godt jeg huskede det. Så afsted til Jens med tilmeldelsesblanketten til de primitive kursus.

FORSIDEBILLEDET

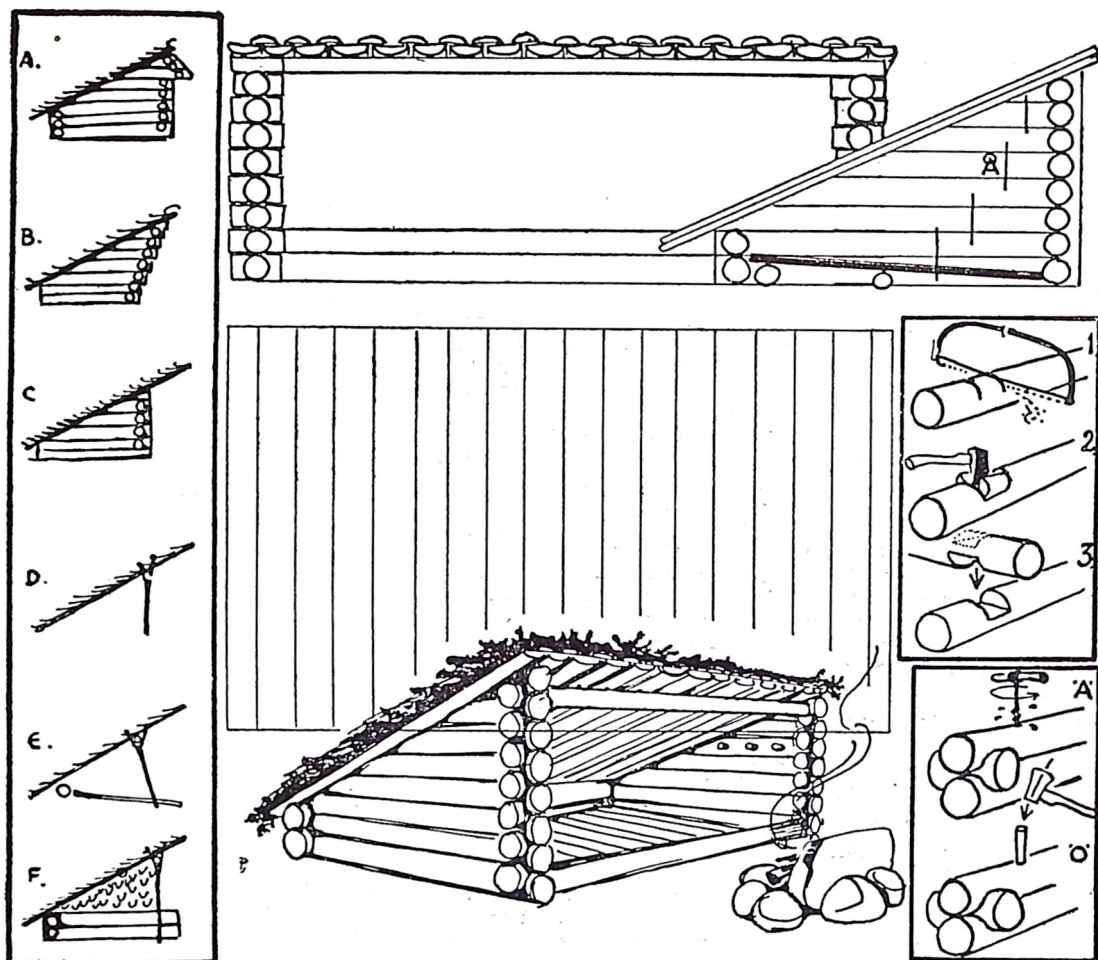
vækker sikkert længsler efter årets store begivenhed — sommerlejren.

Billedet er taget af Ole Bjørk, Frie Fugle.

FREM MED SAKSEN

Nu skal vi igen klippe frimærker.

A: Meget solid — næsten som en hytte. B: Høje vægge, man kan stå oprejst i åbningen. C: Her er der sparet på tømmeret. D: Så enkel som mulig, blot et tag på to kløftede grene. E: Ligesom D, men med en stamme bagest og gulv. F: Ramme af tømmer og vægge af granbark.

Patruljens egen læhytte — var det ikke noget

I de norske spejders blad — Speideren — har vi fundet ovenstående tegninger af en læhytte beregnet for en patrulje. Ganske vist har de norske spejdere større chancer for at få lov til at bygge en sådan læhytte, end vi har herhjemme, men det kunne måske alligevel tænkes, at I stod på særlig venskabelig fod med en skovejer eller skovfoged, som ville give jer lov til at bygge en. Derfor fortæller vi lidt om bygningen af den.

Ideen med en sådan læhytte er naturligvis, at man ligger i læ for vinden, og at taget har en sådan hældning, at varmestralerne fra ilden uden for læhytten kastes ind på de sovende.

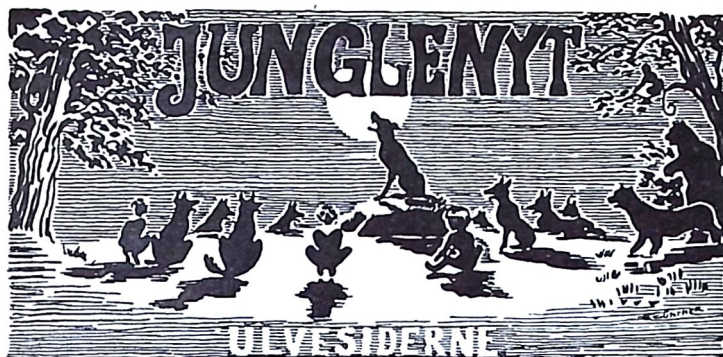
Allerførst bør I lave en enkel tegning, så I kan regne ud, hvor meget tømmer, der skal anvendes. Dette skal bakes, for ellers vil det ret hurtigt blive ødelagt af insekter.

Vær ikke bange for at tage rigelige mål. 4 meter lang, 2 meter dyb og 1,8 meter i højden ved den forreste kant. Når man har bygget to lag, borer man hul med et bor og slår en træpløk i, for at det skal

blive så solidt som vel muligt. Det skulle kunne holde med en serie pløkke på hver af de tre sider, men de må helst ikke sidde over hinandre. Placer dem omtrent som ved A på tegningen. Rammen skal hvile på fire store sten.

Tag og gulv laves af delte stokke, som også pløkkes fast. Mellem taget og barkstykkerne vil det være vældig godt med tagpap.

Det er ikke så vanskeligt at fælde tømmeret sammen, gå blot frem efter 1, 2 og 3 på tegningen. Men husk endelig at få tilladelsen af skovejeren, før I begynder på læhytten.

Brev fra Afrika

Oo — Niels Rossing — der er ulveunge i Poul Asmussens flok i Lyngby, er for tiden i Afrika, hvor hans fader er knyttet til UNESCO. Oo har skrevet hjem til sin gamle flok, og nu skal I høre noget af det, han skriver om nede fra Monrovia:

Det er nu ved at blive tørtid. Det bliver varmere og varmere for hver dag. Da vi kom herved øsede det ned, men det var jo også i regntiden. Så nu er det altså varmt. Jeg er også blevet lidt brun, men I skal ikke regne med, at jeg kommer hjem og er særlig solbrændt, for vi skal rejse hjem i regntiden.

Badning er en meget farlig ting herved, men alligevel bader vi. Der er meget store bølger, især når det er højvande. Når vi bader, lægger vi os også kun på stranden og lader vandet overskylle os. Bølgerne har et mægtigt pres på, når de vælter ind over stranden. Når bølgerne kommer op på stranden, løber de ned igen med en sådan kraft, at man er lige ved at ryge med ud. Hvis man ikke kan holde sig fast, er man næsten fortabt, idet man så bliver suget med ud mellem klipperne. Kommer der så en kraftig bølge, kan man blive slynget mod en klippe og dræbt.

Uden for klipperne er der hajer, og de er ikke så rare at komme i nærheden af. Vi kender en dansker, som var blevet drevet 50 m ud af strømmen. Det tog ham en hel time at komme ind igen, for hver gang han var lige ved at være inde, blev han slynget ud igen. Heldigvis var der en anden dansker, som hjalp

ham, da han var tæt inde under land.

Jeg har været til en ægte djævelsdans. Der var fire djævle, hvoraf man ikke måtte se de to af dem. Vi så også dem, der spillede på tam-tam. Det går meget hurtigt. Denne dans foregik i et distrikt, der hedder Klay.

Der er mange bananer herved, og derfor er de billige. Et sted har vi fået 2 for 7 øre, ellers er den almindelige pris 21 øre for to kæmpestore bananer. En stor appelsin koster 7 øre og en stor kokosnød 35 øre.

Oo.

Små glimt fra ulvevisdom:

Gør det rigtige, fordi det er rigtigt.

Alle tolv

Numa, BF Per Scharling,
Sona, BF Jan Kroos og
Toomai, BF Klaus Witt,
alle fra 4. Brønshøj flok.

Falkonerulvene, 3. Frederiksberg, smiler
viltfredse efter vel gennemført
30 km vandring.

30 km vandring

meldes gennemført af 17. Arhus flok, 1. Vejle flok og Skanseflokken, Fredericia, som endda har sendt os en udførlig beretning om deres vandring, som vi desværre ikke har fået plads til.

Når soldaterne
rettidigt frem?
(Foto.
K. Groth).

Efter THE SCOUT

Oversat af PHAO

Tegninger: THORA LUND

Der var varmt og hyggeligt i hulen. Udenfor fejede en strid vind gennem gaderne, folk slog kraverne op om præerne og skyndte sig af sted med bøjede hoveder, ivrige efter at komme hjem. Ulvene stod opstillet i bänder parate til inspektionen. De var ikke blevet hjemme, selv om det var koldt, for i dag var det en særlig dag.

Hver bande havde udarbejdet en lille sketch, og i aften ville divisionschefen komme for at overvære sketchene. Den bande, der havde den bedste sketch, skulle optræde til divisionsfesten. Sort og brun bande stod og iagttog Akela og divisionschefen, som stod og talte sammen i den anden ende af lokalet. De var alle mødt hver eneste én, selv den nye ulv, der først var kommet i sidste uge.

Men rød bande så ængstelig langs rækken, hvor var Mysa, deres bandeassistent. »Tror du, han har glemt det,« hviskede bandeføreren Bambi til Tjeik, som boede ved siden af Mysa. »Jeg ved det ikke, jeg har været hos min mormor idag,« mumlede Tjeik tilbage. »Det ligner ikke Mysa at komme forsent,« fortsatte Bambi.

»Han er måske gået i biffen,« foreslog Gråbror, også fra rød bande.

»Vrøvl,« Bambi var indigneret. »Han ved, at vi skulle spille i aften, og han har den største rolle. Han vil ikke lade os i stikken på den måde.«

Bent Thomsen, den nye ulveunge i sort bande, som stod i nærheden af rød, brød ind. »Jeg så han gik

ned ad gaden.« Rød bande så på hinanden. Havde Mysa ladet dem i stikken og spoleret deres chance for at vinde og deltage i festen. »Hvis han har...« mumlede Bambi arrigt. Han brød af, da Akela og divisionschefen kom hen og begyndte at se ulvelommen efter. De så alvorlige ud, da de hørte om den manglende Mysa. Divisionschefen så på sit ur. »H'm,« sagde han, »hvis sort bande begynder deres stykke, så kan bandeføreren løbe hen til Mysa og se, hvad der er sket.«

Flokken syntes godt om denne

idé, så Bambi skyndte sig at få frakken på og løb ned ad gaden. Sort bande begyndte deres sketch og var omtrent halvt færdig, da Bambi kom tilbage. Han ankom hæsbæsende, og et blik på hans ansigt fik divisionschefen til at løfte hånden for at standse stykket. »Hvad er der sket?,« spurgte han. »Mysas mor sagde, han gik til flokmøde for omtrent en halv time siden. Hun har ikke set ham siden.« Divisionschefen så på Akela og så tilbage til Bambi. »Og det har begyndt at sne,« sagde han, idet han så på Bambis hue og skuldre. »Ja, det sner meget,« indrømmede Bambi. »Det lægger sig også. Skal vi gå ud og lede efter Mysa?« »Og så skal vi ud og lede efter jer,« smilede divisionschefen. »Jamen, vi er stedkendte,« protesterede Bambi, »vi løber ikke vild.« »Jeg tror, vi kan lade de ældste gå sammen 3-4 stykker,« sagde Akela. »Jeg vil gå hen til Mysas mor og få fat i nogle af spejderne med det samme.

De 3 ældste ulve fra hver bande fik lov at deltage i eftersøgningen, efter at de alvorligt havde lovet at holde sammen 3 og 3 og ikke gå hver sin vej.

Bambi, Gråbror og Tjeik startede ned ad gaden, forbi hulen mod markerne, der førte ned til floden. Sneen lagde sig på markerne og fik dem til at lyse hvidt i måneskinnet. »Se,« sagde Gråbror plud-

selig, »det ligner fodspor under hækken, og de fører ned over marken. Lys med lykten, Bambi.«

Bambi lyste, og de 2 andre rykede nærmere for at se. Det var ganske rigtigt fodspor, og de førte ind over marken. »Lad os følge dem,« Gråbror var allerede på vej over hækken, og de andre fulgte efter.

Fodsporene gik tværs over marken til hækken på den modsatte side. Da de nåede den, tændte Bambi sin lygte. Nær hækken var sporene trampede og forvirrede, som om flere mennesker havde været oppe at slås i sneen.

Bambi pegede. »Han må have mødt nogen her. De kom ikke sammen med ham. Der er kun hans spor fra vejen hertil.« Gråbror bukkede sig pludselig ned. Han samlede et blad op.

»Se,« sagde han, »det er forsiden af »Magasinet«, og det er denne måneds nummer. Se, der står 22 på det. Det er Mysas nummer. Han må have været her og tabt det.«

Bambi havde ladet sin lygte lyse over sneen. »Se,« sagde han, idet han lagde en hånd på Gråbrors arm. »Der er to spor her. Hvem Mysa end har mødt, hvis det har været Mysa, så er de gået videre sammen.« »Ja, sagde Gråbror ivrigt, »og se her. Der er nogle spor, som fører mod hækken. Det ser ud som om, en eller anden er kommet herhen, har mødt Mysa og så er fulgtes tilbage med ham.«

»Novra, rigtig sporfinder er du, hva'« Tjeik, som havde været tavs indtil nu, brød ind med æresfrygt i stemmen. »Selvfølgelig er vi det,« pralede Gråbror. »Mægtig gode sporfindere.« »Hold så mund og lad os komme videre,« sagde Bambi.

Det fik dem til at le, og de lo stadig, da de fortsatte med at følge sporene over sneen. Det sneede stadig lidt, men næppe nok til at dække sporene, der allerede var lavet.

»Vi må hellere gå ved siden af dem,« foreslog Bambi. »Hvis der så kommer nogen og ser dem, har vi ikke ødelagt dem alle.«

»Hvor fører de hen?« spurgte Tjeik, som kun havde boet nogle få måneder i byen. »Ned til Dybendal,« fortalte Gråbror ham. (Fortsættes i næste nr.)

Altmuligmanden

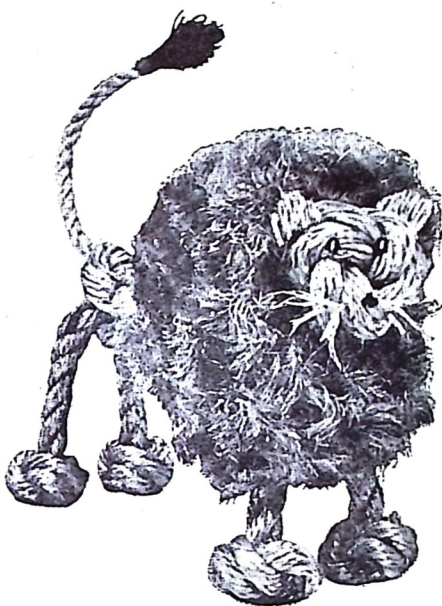
TOVVÆRKSLOVE

Her er opskriften på et morsomt stykke tovværksarbejde. Der skal bruges: 2 fod (ca. 60 cm) manila, der er 2 tommer i omkreds, 2 fod manila, der er een tomme i omkreds, 1 fod 6 mm linegoods samt nogle rester barkedet hamp eller manila.

Af dette tovværk kan du, hvis du er fingernem og desuden kan nogle knob, lave en løve, der dog er helt fredelig og billig på kost!!

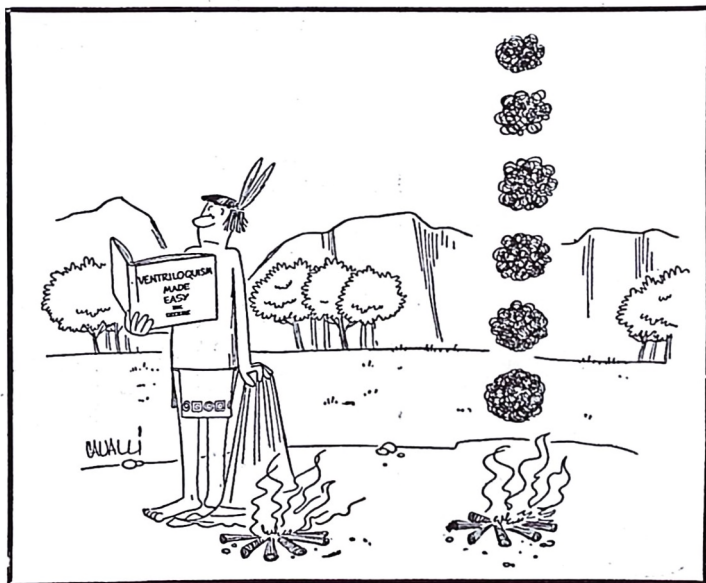
Hovedet er et dobbelt stoppeknob på tampen af 2 tommer rebet. Halvdelen er slået op, bagdelen er formet af en spansk takling, og tampene er splejset forefter til hovedet. Manken er en tusindbens plating af barkedet hamp eller manila. Benene, der laves af 1 tommer manila, er blot stoppet gennem det sværere tovværk, og fødderne er stoppeknob.

Halen, der sætter prikken over i'et, er splejset ind i bagdelen. Det yderste er flosset op, malet sort og taklet. Som et ekstra raffinement

kan du påsætte knurhår og male øjne og næse.

Sitting Bull.

KAKTUS-patruljen

Dagbogen

Som nævnt i sidste nr. af »Spejdernes Magasin«, blev der dannet en ny patrulje, nemlig Kaktuspatruljen, og vi vil følge dens færden gennem uddrag af patruljens nyanskaffede dagbog. Det var Krølle, der var mester for det smukke træbind med den fine kaktus, der var skåret ud i selve omslaget. Jo, denne

dagbog er en fin repræsentant for sine ejere, den virker ligefrem fristende, man længes efter at se mere. — Og indeni skuffer den heller ikke. Efter smudsbladet og den flotte indledningstegning følger 6 stambogsblade med alle oplysninger om patruljens medlemmer, sat smart op på et stykke pergament, der er brændt i kanten og med en lilje som baggrund. Nu er man blevet præsenteret for patruljen og dens medlemmer.

Herefter følger en storslået beskrivelse af byløbet den 15. januar, hvor Kaktuspatruljen blev til. Hvordan man måtte stå på toppen af Rundetårn med opslået paraply. Den måtte først slås ned, når meldingen fra Rådhuset var blevet forstået. Jo, det var en festlig idé. — Og så er vi nået til patruljens første patruljemøde.

Patruljemøde

Vi mødtes i lokalet kl. 19,00 præc. alle 6. Efter at have sunget vores meget friske patruljesang, blev vi enige om at gå igang med at lave de særprægede stole til vores patruljehjørner, som vi havde talt om efter sidste tur. Vi havde hos en grønthandler fået fat i 6 små tønnder, og vi gik alle igang med at save dem midt over. Så satte vi dem op og brækkede næsten det halve af »brædderne« af. Dernæst skruede vi enderne sammen — som jeg har prøvet at vise på tegningerne — og satte en stiver fra A-B.

Patrulje B-stol

siden fik vi også lavet. Det er patruljeførerens stol — patruljens højsæde — og i bunden kan vi så opbevare patruljens hemmelige ting!

Inden vi fik set os om, var mødet gået, så vi må vente med at male dem til næste gang. Men de skal nok blive festlige, og jeg tror, at troppens andre patruljer bliver imponerede, når de ser vores særprægede stole. Men de egner sig kun for »tønde« medlemmer (en af Spruts vandede vittigheder).

PF's stol - "Højsædet" i hemmeligt rum!

Selvom kl. var blevet ni, sluttede vi dog med en sang og skyndte os hjemad.

Med spejderhilsen

Plys.

SPEJDER TIDENDE

SPEJDERNYT FRA NÆR OG FJERN

4 repræsentanter for de 4 spejderkorps optræder som lykkes gudinder.

Alt udsolgt

Løddet fra de fire spejderkorps kontorer allerede i slutningen af november. Årets oplag på de 98.500 eksemplarer blev revet væk, selv om alle fire spejderkorps havde forhøjet deres oplag ganske betydeligt. Hvem havde ventet det? Det kunne tyde på, at næste års oplag må stige endnu mere!

Mange har sagt, at også dette hefte var særdeles godt, og redaktionsudvalget takker for disse venlige bemærkninger, idet udvalget lader takken gå videre til Spejder Juls mange medarbejdere. Der er vel næppe noget julehefte, som har en større stab af kendte medarbejdere — end netop alle danske spejders eget julehefte: SPEJDER JUL.

Vi lader også en særlig tak gå videre til Onkel Jørgen (Clevin) for de mange fornøjelige opgaver i »Nøddeknækkeren 1955«. Mange havde atter i år indsendt deres løsning, og nedenfor bringer vi listen over de, som blev vindere af de 31 hovedpræmier. Både disse 31 såvel som de øvrige 96 vindere har i slutningen af januar fået sendt deres præmie fra redaktionen.

VINDERNE AF GAVEKORTENE

I »NØDDEKNÆKKEREN« KONKURRENCE

1. Flemming Pedersen, Luthersvej 52, 1., Fredericia.
2. Leif Bregendahl, Skolehjemmet, Vodskov.
3. Hans Christian Thomsen, Gerdasgade 10, st., Valby.
4. Niels Jørgen Nielsen, Rosenvej 12, Hjørring.
5. Anni Holm Petersen, Hviddingvej 18, Rødovre pr. Valby.
6. Margrethe Hansen, Oehlenschlägersvej 25, Kolding.
7. Tove Matthiasen, Skolen, Aså, Jylland.
8. Dorte Bach, Højgade 12, Randers.
9. Bente Kromann, Slotsgade 2, Nysted.
10. Lis Rossing Johansen, Magleby pr. Borre, Møen.
11. Kirsten Tholle, Perlegade 15, 2., Sønderborg.
12. Aksel Christensen, Tagensvej 207, 1., NV.
13. Kaj Hansen, Paradisvej 47, Nekstøp.
14. Niels Johan Schrøder, Sønderbro 15, 2., Aalborg.
15. Ingrid Rostgård Pedersen, Aderupvej 79, Næstved.
16. Erik Egetoft, Uglebjergvej 29, Odense.
17. Søren Krag Jensen, Finsensvej 103, 3., F.
18. Peter Kongsbak, Sabroesvej 17 E, Helsingør.
19. Inger Pedersen, Torvet 3, Fuglebjerg.
20. Inge Mumm, Bredgade 17, Bording.
21. Jørgen Pedersen, Sjølund v. Kolding.
22. Ulla Paulsen, Kildhøj 50, Bagsværd.
23. Margit Nyrup, Norgårdsvej 116, Skive.
24. Preben Møller Lange, Albøge pr. Trustrup.

25. Karl Nøhr Sørensen, Balskov pr. Mørke st.
26. Erik Sørensen, Kolonien Filadelfia, Dianalund st.
27. Christian Munkholm, Nygade 10, Asnæs.
28. Lars Ramhøj, Forsgrundsgade 3, Sønderborg.
29. Christian Munkholm Larsen, Nygade 10, Asnæs.
30. Peder Skyum-Nielsen, Finsensvej 39 B, F.
31. Jens Eriksen, Haslev Gymnasium, Haslev.

Ridder Ebbe trop

har atter set dagens lys, idet der nu igen er startet en spejdertrup i Højby.

Landslejr i Norge.

Norsk spejderguttforbunds lejr ved Voss, som vi fortalte om i sidste nr. af Spejdernes Magasin, vil i lejrkontingent koste 55 norske kroner. Der er indbudt en trop. Anmodning om deltagelse sendes gennem divisionen til korpset senest d. 10. marts.

FRIMÆRKEBYTNING

2 spejdere fra Israel (14 år) ønsker at bytte frimærker med danske spejdere, der kan skrive engelsk.

Henvendelse til: Danske Spejders Fællesudvalg, Box 44, Københav N.

SKOVME/END

Nu er rygsækken pakket, og jeg glæder mig til i 5 dage at være sammen med prægtige kammerater på det primitive kursus.

KONG ERIK TIL LANDS OG TIL VANDS

To streger til styrbord — stagsvende — og så lad gå storsejlet, stille glider Alborgjollen til kajen, og så skal det gå stærkt. »Tunen K.E.T.« slider i det med tit rigge af, for om en halv time starter orienteringsløbet med deres landspejderkammerater.

Hør, hvad er nu det? Land- og søspejdere i samme trop? Ja, hvorfor ikke. Ideen kom til os i foråret, da det var tid til at gøre både i stand, det forekom os at være absurd, at en by som Helsingør ikke skulle have nogen søspejdere, og tillige mente vi, at en kombination af almindeligt spejderarbejde og søspejderarbejde ville åbne store muligheder, altså diskuterede vi sagen igennem, og resultatet blev, at vi i slutningen af juni oprettede en søspejderpatrulje. Som hjemstavns-havn har vi valgt Snekkersten havn, der er mindre og hyggeligere end Helsingørs og efter vor mening giver bedre baggrund for spejderarbejde.

Om vi har båd — nej, det har vi ikke, men vi håber inderligt at finde udvej for det i løbet af vinteren, foreløbig har vi lånt os frem. Først lånte vi en juniorbåd og en lille kutter, og senere var Alsgårde søtrop så venlige at låne os en af deres Alborgjoller, og den har vi sejlet i siden.

»TUNEN K.E.T.« sejler ud i Øresund.

Og det kan nok være, Øresunds vand blev sejlet tyndt, i næsten al slags vejr så man seks drenge manøvrere med deres båd, våde eller tørre, varme eller forfrosne, trætte eller friske, det kunne være forskelligt, men altid med glade øjne og mod på livet, vind i sejlene, dækket i vand, skumsprøjt i ansigtet og solens spil i vandet, friskt og herligt er det at boltre sig på vandet. Og skulle det være dårligt vejr, så er der jo skov lige ved havnen, hvor der er mulighed for et raskt orienteringsløb eller at arbejde med signalering, besnøring, lejr-sport eller hvad man ellers kan finde på, det gælder jo om at klare sig ordentligt, når troppen næste gang ta'r på tur, for naturligvis deltager »Tunen« i alle troppens arrangementer.

Jo, det er slet ikke dårligt med denne kombination, og vi synes vort eksperiment er faldet godt ud.

Glimt fra Jamboreen: Ole Rønnow omgivet af to spejdere fra Philippineske.

5. Odense - Sct. Georgs trop holder i år sommerlejr ved Barretskov, og det bliver en hel lille jamborette, for de har inviteret 20. Oslo trop, Vänersborg trop og deres gamle venskabsbåstrop 2. Royal Eltham trop fra London.

10 års jubilæer blandt divisionerne i Jylland.

I januar kunne Djurslands divisionen, Århus divisionen og Grænse divisionen fejre deres 10-årige beståen som selvstændige divisioner.

2. Århus trop tager på sommerlejr ved den skønne Flensborg fjord i Grænse-divisionens område.

1. Tåstrup trop skal på sommerlejr i Norge og med

til den norske landslejr ved Voss. I den anledning har tropssbladet bragt en stor tegning over det område, som man skal igennem. Så det er nok i den anledning, at troppens spejdere værner sig til at røre benene. Se på æressiden under vandringer!

Grønlandske ulveunger har bandekonkurrence.

SKÆRBÆK TROP Grænsedivisionen.

Så fik vi i Skærbæk trop på behørig vis indviet vor dejlige nye tropshytte. Det foregik d. 6. januar i bidende kulde, og det blev en stor dag i troppens historie.

Efter velkomst af tømmerhandler E. Petersen og flaghejsning, takkede han alle, der har hjulpet med at virkeliggøre vor drøm gennem mange år, at troppen fik eget tropshus.

Takket være dygtige håndværkeres hjælp, velvillige institutioner, imødekommende forretningsfolk og sognerådets overladelse af velegnet grund har troppen nu et dejligt hus, gennemrestaureret, nymalet og med indlagt elektrisk varme. Selve udsmykningen skal spejdere nu efter indvielsen selv bruge deres fantasi til. Hytten er oprindelig en barak, som troppen ved divisionens mellemkomst faktisk har fået foræret.

Med dette hus har troppen nu en smuk hensigtsmæssig ramme omkring sit arbejde.

Derefter havde troppen og flokken nytårsparade, hvor divisionschefen holdt nytårstalen, hvorefter trop og flok overværede nytårs-gudstjenesten.

Troppen havde iøvrigt som jule-good-turn samlet en stor sæk gran-kogler og nogle kasser mos ude i skoven. Dette var sendt til Dronning Ingrid's sanatorium i Godthåb

på Grønland, hvor der som bekendt er ca. 300 grønlandske patienter + stab af danske funktionærer og sygeplejersker. Som tak skrev de bl. a.:

Sanatoriet takker hjerteligst for opsendelse af gran og mos og kogler. Disse ting er jo ikke noget, vi er forvænt med, og denne håndsrækning er af meget stor betydning for os, idet de nu skal benyttes under arbejdet til den forestående jul. Da vi lavede juledekorationerne, var alle helt berusede af den vidunderlige duft af mos og kogler, gran og lav, vi havde glemt hvordan det kan dufte (efter 2 års ophold). Grønlænderne jubler, sådan noget har de aldrig set før, flere hundrede mennesker får glæde deraf. J. L.

JON LITLES TROP, HØRSHOLM

Den 12. juli 1955 startede vi en ny afdeling her i Hørsholm under navn af »Jon Lilles trop«. Vi begyndte straks med 12 drenge, men flere kom hurtigt til, således at vi nu er ialt 18 drenge fordelt i 3 patruljer. Vi satte straks fuld fart på spejderuddannelsen, og vi er nu ved årets udgang nået så vidt, at alle troppens drenge har aflagt deres spejderløfte, og alle 3 pf'er er blevet 2. klasses spejdere.

Vi nåede at få en patrulje med i divisionens kurerløb, og denne patrulje — Kuduantilopperne — placerede sig som nr. 10 af 21 deltagende patruljer. 9 af vore spejdere har gået 45 km og herved erhvervet 45 km pladen. Vi har været på besøg på »Jagt- og skovbrugsmuseet« i Hørsholm, på brandstationen i Hørsholm, og vi skal i den kommende tid på besøg på politstationen, telefoncentralen, et teglværk og et jernstøberi for at lære vor egen at kende. Vi har bygget vor første tovbro og været på flere gode trops- og patruljeturne.

Vi har købt halvpart i tropsbyten »Birkeholt« i Hørsholm. Denne betales med penge, der væsentlig kommer ind ved papirindsamling og salg af juletræer, og vi kan i det hele taget glædes os med en sund og god interesse for spejdersporten i vor trop. R.

STØVRING TROP

har fået tipsmiddelhjælp til trops-hyttebygning.

NYE DAVNE TIL ÆRES-SIDEN

VÆBDERE

Bellahøj trop
PF Bjarne Steenberg Jensen

PA Bent Kronow
Herluf Trolles trop
PF Gunnar Husted
PA Jan Johnsen
PF Mogens Kilde
PA Henning Ström
3. Odense - Ugletroppen
PF Carsten Nielsen
PA Erling Gregersen
PA Fritz Sandström
5. Odense - Set. Georgs trop
PA Jørgen Bosspe

1. Vejle trop
PF Lars Junge
PA Jan Ihlemann Petersen
Poul Erik Larsen
Skansetroppen
Mogens Andersen
John Mortensen
2. Valdemar Sejrs trop
PF Hans Jørgen Jørgensen
Hans Sigurd Larsen
Kenneth Frost Andersen
Otto Eggers
Jørgen Skovgaard Nielsen

I. KL. SPEJDERE

1. Husum trop
PF Lasse Jensen

RIDDERE

Juelsminde trop
PF Svend Aage Nielsen
PF Knud Brøndum
2. Valdemar Sejrs trop
SM Torben Dyrbak

A VANDRINGER

100 km
2. Tåstrup trop
SM Henning Löwenstein
SM Holger Pangel

1. Tåstrup trop
PF Jan Petersen
1. Husum trop
PF Leif Olesen

75 km
1. Kong Skjold trop
PA Knud Dalgas

60 km
1. Frederikssund trop
PF Jørn Holm Petersen
PF Per Torp Madsen

Oberst Læssøes trop
PF Per Holk
Torben Brødsgaard
Jørgen L. Nielsen
1. Tåstrup trop
Sven Hansen

Eigil Hansen
Ole Vesterdal
Niels Larsen
Dan Hansen
Preben Kihl

2. Tåstrup trop
Niels Olsen
Hans Byberg
Kurt Gow

Frank Lauersen
Gerhardt Petersen
Søren Mathiesen
Mogens Carlsen

1. Kong Skjold trop
PF Rolf Aarsløj
Per Müller

Faldslid trop
PF Carsten Røn

Christiansen
PF Hans Henning Jørgensen
PF Jørgen Ploug-Sørensen

PA Bent Hansen
1. Vejle trop
PF Lars Junge

PF Carl Johan Ib
PA Jan Ihlemann Petersen
Niels Ihlemann Petersen
Poul Erik Larsen

Svend Eklund Hansen
1. Valdemar Sejrs trop
PF Torben Hansen
PA Finn Thosted Hansen

BLEV Die TROP NÆVNT DENNE GANG?

Kea patruljen, New Zealand, er på sommerlejr.

EN OPFORDRING

Lige først i december var PF'er og TF fra 5. Østerbro trop på en juletur til korpsets hytte i Kattahalemose. Vejret var det bedst tænkelige med frost og sne, så vi glædede os meget på turen derop. I kan ikke forestille jer, hvor kønt

der var med sne overalt og ikke et spor af mennesker.

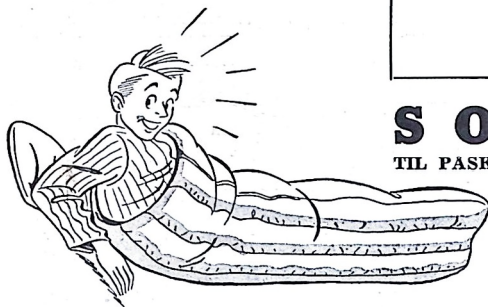
Desværre gjorde vi en kedelig opdagelse, da vi kom ind i hytten: Der fandtes ikke een pind til at putte i ovnen.

Det tog os ca. 2 timer at finde brænde nok til at få ordentlig varme på, for alt var gemt under sneen, og ydermere var det jo mørk nat.

Hvis du engang skulle komme ud for at benytte en hytte i vintersæsonen, så sørg for at der er brænde inde til de næste! PF 5. Ø.

har været på skovmandshike og råder de skovmænd, som ikke har taget denne del af skovmandsprøven, til at tage på hiken inden udgangen af april. Det er nemlig sidste frist i denne omgang — og der er så længe til november.

SOVEPOSER

TIL PASKELEJREN ELLER SOM KONFIRMATIONSGAVE

DUN-SOVEPOSER alle garanteret duntætte.

Vi syr vore soveposer i kanaler, og enhver, som har med sengetøj at gøre, ved, hvad det betyder. Dune- ne skal rystes, så får man rigtig glæde af dem.

Vi fører lager i to størrelser: Standard er 170 cm fra skulder til bund. Special er 185 cm fra skulder til bund. Soveposerne er med hovedpude, spec. fodstykke og ind- vendig lomme.

Halvdunsover	85,00	90,00
Heldunsover	98,00	108,00
Spec. fabrikeret sovepose		
m. mellemvæg og stoppet		
m. prima andedun	108,00	118,00
Heldun m. hætte	118,00	128,00

KRØLULD-SOVEPOSER

Det er det rigtige mølmaprægnere- de fyld, vi bruger — de billigste er for ringe.

Standard	38,00
Heludent krøluld m. cam- bric betræk	63,00 68,00
LAMA »free arms« sovepose	95,00

Og rygsækken skal være en spejder-meis m. udvendig lomme 47,00 eller rovermeis med 3 ud- vendige lommer ... 61,00

Små SKO

eller

store SKO

DEPOTET HAR DEM

Stærke drengesko af ekstra kraftig fedtlæder — en rigtig sko til at slide på. Den har 6 mm greyhound sål og den har 90 dages garanti for gennemslidning.

størr. 33—36	42,50
størr. 37—39	46 50
størr. 40—43	50,50

DET DANSKE SPEJDERKORPS DEPOT

Spejdernes Magasin
Red.: Kommunerører
J. B. Skotte Hansen
Tobaksvejen 33, Søborg

Spejdersport
Red.: Adjunkt Svend Ranvig
Kongebrovej 28, Sørb

NORRE FARIMAGSGADE 39
København K, telf. Palæ 4526
Odense: Klostervej 19, telf. 12.418
Ålborg: Kong Hansgade 1, telf. 8370
Århus: Frederiksgade 69, telf. 3 36 13
Depotet er korpsets egen forretning
og giver bonus til korpsets afdelinger

Korpskontor
Frydendalsvej 32, København V
Telefon VE 3666
Kontortid: 8-16, lørdag 8-12
Begge blades ekspedition:
Korpskontoret